

этому уже первый шагъ даже такіе люди, которыхъ никто не подозрѣвалъ способными къ этому“ (Литов. церков. унія *М. Колловича*. I. 167). Подобно многимъ другимъ пзмѣнилъ православію и Тышкевичъ. Его обращеніе въ унію Суша приписываетъ Иосафату Кунцевичу... Ita ut praeter exteros, — говоритъ онъ въ жизнеописаніи послѣдняго, — e plebe ac nobilitate homines, Vilnam maxima ex parte ad Unionem sanctam convertisse dicatur. Quibus quasi suave adjecit acroama, cum *Theodorum Skumin Tyszkievicum, Nowogrodensem palatinum, et Janusium, ejus filium, magni Ducatus Lithuaniae id temporis notarium, postea Mstislaviensem, Trocensem et Vinensem palatinum, proavis atavisque senatoribus progenitos, e schismate ad unionem transtulisset* (Cursus vitae et certamen martyrii В. Jos. Kuncевичіі. Parisiis. 1865. стр. 36). Мнѣніе Суши о совращеніи Тышкевича *Иосафатомъ Кунцевичемъ* принимается какъ польскими (*Herbarz Niesiec*. IX. 174.), такъ и русскими (*Кулишъ*. Два отступника Кунцевичъ и Смотрицкій. Статя въ *Чтен. Общест. люб. дух. просв.* 1877 г. апр. стр. 347.) писателями. Но едва ли можно считать его правдоподобнымъ, принимая во вниманіе, что во время совращенія Тышкевича Кунцевичу было не болѣе 17 лѣтъ, — возрастъ слишкомъ ранній для подобнаго дѣла... Основательнѣе предполагать, что совращеніе Тышкевича совершилось подъ вліяніемъ латино-уніатскихъ миссіонеровъ (П. Скарги и другихъ), окружавшихъ князя Христофора Радзивила, съ которымъ, какъ это видно изъ настоящаго письма, новгородскій воевода находился въ близкихъ отношеніяхъ.

XVII.

Письмо князя К. К. Острѣжскаго къ своему внуку Янушу Радзивилу.

1597 г. іюля 27.

Moу najmilszy panie wnęku.

Za tę łaskę W. M. bardzo dziękuję, że mie W. M. z miłości krewney ne iako wnęku, ale dziecie moje własne y tam Mater. для истор. западно-русск. церкь.

W cudzym kraiu będąc na pamięci swey mieć raczysz, a zostanowiąc się o krzywdę moję tym, ktorzy mię nie przystoynie y kłamliwie śnać tam wspominaia, o czym mi dał znać J. M. pan woiewoda. Jakoż tem upewniam W. M. że dali Pan Bóg nigdy żadna takowa rzecz ze mnie nie okaże się, któraby zmazę domowi memu y W. M. dzieteczkom mym miłym przynosić miała; a za to Pan Bog będzie W. M. błogosławił, że W. M. krew swą w pamięci swey mieć raczysz, więc y za nowiny wielce dziękuję, między któremi tu nayucieszniejsza mię słaszy dobrze zdrowego W. M., o którym dobrem y fortunnem powoedzieniu aby Pan Bog długo fortunnie wszech pociech przyspasaiąc W. M. cieszyć raczył wiernie zyczę y winszuię.

Proszę pilne co się dali stamtąd wiedzieć będzie godziło, zwłaszcza o królu J. M. iakiey religiey y iakiey wolności są z strony wiar. U nas się do tego zanosi, że Pan Bog to wie iesli francuska nie nastąpi dla tych którzy tak chcą mieć w tem panstwie, które wolnościami insze przenosiło. Pisać więcey nie maiąc co do W. M. Panu Bogu w obronę iego świętą W. M. poruczam, zycząc sobie często słaszeć o dobrym zdrowiu W. M. Datt we Zmiaulu d. 22 7—bris. an. 1597.

W mości uprzemy a zyczliwy dziad y Bogomolca ustawiczny
Konstantin xiąże Ostroski woiewoda Kiowski.

Адресъ: Januszowi Radziwiłowi... etc.

(Рукон. Импер. Публич. Библ., Польск. Fol. IV. №223. л. 33).

Примѣч. Внукъ кн. Острожскаго Янушъ до 1599 года большую часть времени жилъ въ западной Европѣ, посѣщая тамошніе университеты. (*Kottubaj. Galer. Nieśw. 156.*) Настоящее письмо Острожскаго написано было, какъ видно, въ одну изъ такихъ отлучекъ Януша съ родины.—Что касается до сѣтованій кіев. воеводы на недоброжелателей, старавшихся набросить тѣнь на его поступки, то здѣсь, кажется, должно разумѣть подозрѣнія относительно Острожскаго въ сношеніяхъ его съ Наливайкомъ (*Соловьевъ. Истор. Россіи. т. X. стр. 65, по 2 изд.*).